

**KRISTIE
RAAIJMAKERS**

Rock & Flirt 2

Helemaal van slag

HarperCollins

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.
Copyright © 2022 Kristie Raaijmakers
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6658 5
NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Proloog

5 maanden eerder

‘Wat heerlijk om weer eens een avondje weg te zijn.’ Milou zucht in haar beker cola, waardoor het doorzichtige plastic beslaat. ‘Het lijkt een eeuwigheid geleden dat ik een avondje voor mezelf had.’

‘Je was vorige week nog met Danique in de bioscoop,’ antwoordt Jasmijn vinnig. Achter Milous rug rolt ze met haar ogen naar me. Ze denkt op dit moment ongetwijfeld hetzelfde als ik. Het is weer zo’n moment waarop alles om Milou moet draaien, de kersverse moeder die haar sociale leven tot stilstand zag komen na de geboorte van haar eerste kindje.

‘Dat is anders,’ meent Milou. ‘Nu zijn we tenminste écht op stap: feesten, livemuziek, mensen om ons heen. Al is het dan met cola, omdat mijn kleine hongermonstertje me vannacht nog minimaal één keer zal wekken.’

Ik hoop dat de glimlach die ik eruit pers begripvol oogt. Dat is tenminste wel mijn bedoeling, maar ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Sinds Milou moeder geworden is, lijkt het alsof ze continu in klaagmodus staat. Ik beweer heus niet dat het gemakkelijk is, zo’n baby die je leven op z’n kop komt zetten. Al ben ik stiekem best een beetje jaloers. Ik zou zelf ook graag zo’n klein hummeltje willen hebben dat mijn voorspelbare leventje in de war komt schoppen.

Dat eeuwige geklaag is alleen behoorlijk vermoeiend. Milou heeft een schat van een man. Kevin is een betrokken vader die haar alle ruimte geeft om haar eigen plan te trekken. En nu doet ze net alsof ze eeuwen aan huis gekluisterd is geweest, terwijl het arme kind nog maar net drie maanden oud is.

‘Livemuziek en een lekker feest sfeertje zijn inderdaad veel te lang geleden,’ knikt Jasmijn. ‘Voor ons ook,’ voegt ze er met een knipoog aan toe.

We genieten vanavond van optredens van lokale talenten op Utrecht on Stage. Dat is een jaarlijks terugkerend muziekevenement waar Jasmijn en ik sinds ons eerste bezoek vijf jaar geleden een traditie van hebben gemaakt. Lokale zangers en zangeressen zingen rockcovers van uiteenlopende hits. Zo heb ik al liedjes van Adele en John Lennon voorbij horen komen, die met wat extra gitaarwerk en drums een lekkere rocksound gekregen hebben. Dat klonk allemaal behoorlijk goed. Op één duo na dan, dat een nummer van Enrique Iglesias in een rockversie probeerde te gieten. Dat werd zo overstemd door de drums en gitaren dat de *latin vibes* verloren gingen.

Inmiddels is de slotact van de avond begonnen: Misty Figures. Het is een Utrechtse band die sinds hun eerste hit landelijke bekendheid verworven heeft.

‘Ik wist helemaal niet dat deze band uit Utrecht komt,’ roept Milou tussen het meezingen door.

‘Heb je de aankondigingsposters nooit bekeken?’ Jasmijn klinkt afkeurend. ‘Dit is de grote publiekstrekker van de avond.’

‘Ik ken het liedje wel, maar besteed nooit aandacht aan namen,’ zegt Milou neutraal. ‘Dus er ging geen belletje rinkelen.’

‘Ze zaten bij mij op het conservatorium,’ meng ik me in het gesprek.

‘Wie? Die knappe zanger?’ Jasmijn richt haar aandacht op mij.

‘Ja, Jeff ook,’ antwoord ik met een glimlach.

‘Wie nog meer dan?’

‘Alle vier. Misty Figures is tijdens onze studie begonnen.’

‘Kun je me niet een keer aan hem voorstellen?’ Jasmijn kijkt me opgetogen aan.

‘Ik heb ze al jaren niet meer gesproken,’ grinnik ik. ‘Ik kende ze niet heel goed en we hebben geen contact gehouden.’

‘Wat zonde.’ Jasmijn trekt een pruillipje. ‘Vanavond zou een goede avond zijn om oude banden opnieuw aan te halen,’ vervolgt ze monter.

Milou zucht geïrriteerd. ‘Kun jij nu werkelijk nooit met iets anders dan mannen bezig zijn?’

Mijn twee beste vriendinnen liggen elkaar niet zo heel goed. Ze zijn ongeveer het tegenovergestelde qua karakter en ze zijn het eigenlijk nooit met elkaar eens. Milou en ik zijn al vriendinnen sinds onze kindertijd. Vroeger deelden we alles, maar dat is in de puberteit al veranderd. We groeiden op tot heel verschillende volwassenen. We hebben altijd contact gehouden, maar heel hecht zijn we niet meer. Jasmijn is tegenwoordig meer de vriendin bij wie ik met mijn problemen terecht kan. Zij is het die altijd voor me klaarstaat en hoewel ook wij heel verschillend zijn van karakter, is het met haar altijd gezellig.

Heel soms lukt het me om beide vriendinnen over te halen om een avondje met z’n drieën op stap te gaan, maar eigenlijk is dat nooit een succes. Ik vraag me oprecht af waarom ik het maar blijf proberen. Mijn vriendinnen zijn elkaars tegenpolen en zullen nooit verder komen dan elkaar te gedogen voor mij. Misschien moet ik er maar eens mee ophouden. Al nodigde Milou zichzelf bijna uit toen ze hoorde dat ik naar Utrecht on Stage zou gaan en ik kon haar het eerste concert na haar bevalling moeilijk weigeren. Ik vind het sowieso nogal moeilijk om nee te zeggen en anderen teleur te stellen, maar nu sta ik wel de hele avond tussen twee kibbelende meiden in.

‘Niet als het zulke prachtexemplaren zijn,’ antwoordt Jasmijn en ze kijkt verlekkerd naar het podium.

Met mijn geringe lengte moet ik op mijn tenen gaan staan om het een beetje te kunnen zien. Jeff heeft met zijn zwarte haren in een imponerende kuif, een stoppelbaardje en donkere ogen zijn looks inderdaad mee. Toch laat ik mijn blik liever afglijden naar Johan. Telkens wanneer zijn sticks neerkomen op het drumstel, veren zijn blonde krullen mee naast zijn hoofd. Hij heeft een aantrekkelijk baardje dat er tijdens

onze studie nog niet zat. Johan was enorm populair onder de vrouwelijke medestudenten, maar ik was destijds al samen met Glenn dus aan mijn interesse ging hij voorbij. Nu ben ik nog steeds samen met Glenn, maar ik moet eerlijk bekennen dat het me niet ontgaat dat de jaren Johan zeker niet misstaan. Hij oogt een stuk mannelijker dan de jongen van toen.

‘Goh, ik zou me prima een nachtje met die zanger kunnen vermaken,’ roept Jasmijn zo hard over de luide muziek heen dat zelfs de vrouw naast mij het heeft gehoord. Ze schenkt Jasmijn een glimlach van herkenning.

Milou knijpt haar ogen samen. ‘Er zijn maar weinig mannen, met wie jij je niet zou kunnen vermaken.’

Milou begrijpt niets van Jasmijns roerige dateleven. Jasmijn hobbelt van de ene man naar de andere, maar tot een relatie komt het eigenlijk nooit. Iets waar ze zelf tegenwoordig ook steeds vaker van lijkt te balen. Milou daarentegen is, net als ik, al jaren samen met haar jeugdliefde. De keurig nette Kevin die zijn blonde haren altijd in dezelfde strakke zijskeiding draagt. Elke keer als ik hem zie, lijkt het alsof hij net bij de kapper vandaan komt. Hem zul je nooit betrappen op nekharen die niet geschoren zijn. Hij past perfect bij Milou die ook altijd tot in de puntjes verzorgd is.

Jasmijn daarentegen is veel lossier. Ze is een zelfverzekerde, stoere vrouw die aangetrokken is tot het type foute man. In het verleden is haar hart al heel vaak gebroken, maar dat weerhoudt haar er niet van om het toch te blijven proberen. Ik durf mijn auto erom te verwedden dat ze liever nóg vijf keer haar hart met geweld tegen de muur laat gooien – zoals ze haar liefdesverdriet zelf altijd zo lekker beeldend weet te maken – dan dat ze kiest voor een keurige man als Kevin. ‘Saai en voorspelbaar’ zijn woorden die Jasmijn zou gebruiken om hem te beschrijven.

‘Ik denk dat ik eerder voor de drummer zou kiezen,’ zeg ik met een flauw lachje.

‘Je hebt een vriend,’ reageert Milou met opgetrokken neus.

‘Ik bedoel, als ik Jasmijn was,’ verduidelijk ik.

Misprijzend kijkt Milou me aan. ‘Ik denk niet dat Glenn het fijn vindt als je andere mannen op zo’n manier staat te bekijken hier.’

Naast me barst Jasmijn keihard in lachen uit. ‘Stel je niet zo aan!’ roept ze uit. ‘Kijken is toch niet verboden?’

Milou schudt heftig met haar hoofd, alsof ze nog maar eens heel duidelijk wil maken, dat ze het daar absoluut niet mee eens is.

‘Wat denk jij dan: dat Glenn nooit naar andere vrouwen kijkt?’

‘Maar ze zijn al samen sinds de middelbare school,’ klinkt Milous zwakke protest. ‘Dat is toch niet netjes. Ik vind dat je het niet kunt maken tegenover je partner om mannen aan zo’n vleeskeuring te onderwerpen.’

Ik zie een soort van kortsluiting ontstaan in haar hoofd. Nog even en ze begint te stampvoeten.

‘Kijken is geen vreemdgaan, hè.’ Jasmijn schenkt Milou een poeslieve glimlach. Veel te lief voor deze situatie. Ze is mijn vriendin duidelijk uit de tent aan het lokken. ‘En –’

Voordat Jasmijn er nog een schepje bovenop kan doen, besluit ik dat het tijd is om tussenbeide te komen. ‘Jeetje, jullie staan ruzie te maken over mijn vriend. Gaat alles wel lekker hier?’

Op dat moment word ik een stuk vooruit geduwd, omdat er iemand tegen mijn rug aan valt. Ik kijk om, recht in de ogen van een blonde vrouw. Ze verontschuldigt zich vriendelijk en maakt aanstalten om weer verder te lopen.

‘Geeft niet,’ antwoord ik met een glimlach. Dan herken ik haar als een van de artiesten die vanavond met de band gezongen heeft. ‘Hé, jij stond net met Misty Figures op het podium.’

‘Klopt.’ Ze glimlacht er trots bij. ‘En straks mag ik nog een keer.’

‘Geweldig! Je hebt prachtig gezongen. Jouw stemgeluid past heel mooi bij dat van Jeff.’

‘Dankjewel.’ Ze glundert van trots.

‘Doe je de mannen de groeten van me, als je ze vanavond nog spreekt?’ vraag ik in een opwelling.

Een vragende blik.

‘Ik heb met ze gestudeerd op het conservatorium.’

‘Wat leuk!’

‘Danique Winters,’ verduidelijk ik. Geen idee of iemand van de band mij nog kent, maar het zou tof zijn.

‘Fleur Donkers,’ zegt ze op serieuze toon en ze steekt haar hand uit.

Ik neem hem lachend aan, waarna ze pas lijkt te beseffen waarom ik haar mijn naam gaf.

‘Ik ga nog even naar de show kijken, voordat ik zelf alweer op moet.’ Ze klinkt een beetje opgelaten.

‘Succes nog,’ roep ik haar na, maar ik heb geen idee of ze me gehoord heeft.

Niet veel later wordt Fleur door twee mannen die op de eerste rij staan weer het podium op getild. Als ze er eenmaal op staat, is het me meteen duidelijk dat Jasmijn niet hoeft te hopen op een spannende nacht met de zanger. Fleur omhelst Jeff stevig, de twee staan wat te smoezen. Ze delen zelfs een kus voordat gitarist Ruud ze onderbreekt.

‘Het spijt me, ik werd even afgeleid,’ zegt Jeff lachend in de microfoon. ‘Maar dit was wel de beste afleiding die ik kon krijgen, want deze geweldige vrouw vertelde me net dat ze van me houdt.’

Net als de rest van de zaal klap en juich ik enthousiast. Hoe schattig is dit?

Plagend richt ik me tot Jasmijn: ‘Ik denk niet dat hij nog zin heeft in een nachtje vermaak met jou.’

Jasmijn grinnikt: ‘Dan moet ik misschien toch die drummer maar een kans geven. Dan weet Milou...’ bij die naam verhoogt ze haar vo-

lume wat en kijkt ze uitdagend naar links, ‘...tenminste zeker dat jij je boekje niet te buiten gaat.’

‘Geen zorgen hoor,’ antwoord ik geamuseerd. ‘Ik kruip vanavond weer lekker in bed naast mijn lieve Glenn.’

Achter Jasmijn, die kokhalsbewegingen maakt om mijn overdreven toontje, zie ik Milou tevreden knikken.

Hoofdstuk 1

‘Het is mijn schuld.’ Glenns stem klinkt bedrukt en hij trekt zijn hand terug van mijn been om hem vervolgens door zijn blonde haren te halen. Iets wat hij altijd doet wanneer hij zich niet op zijn gemak voelt. Ik zit aan het stuur van zijn Volkswagen Golf en we zijn op de terugweg van een etentje. Voor het eerst in tijden hebben we weer eens een *datenight* met z’n tweeën gehad. We hebben gegeten bij een restaurant met een Michelinster en ik snap nu waarom die sterren zo zorgvuldig uitgedeeld worden. Het is niet zomaar een labeltje, maar een serieuze belofte.

De avond was heel gezellig en ontspannen, maar inmiddels is de sfeer omgeslagen. Mijn hart begint sneller te kloppen. Heel even haal ik mijn ogen van de weg om hem aan te kijken. Zijn wenkbrauwen trekken wat naar beneden en hij staart uit het zijraam van de auto.

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen en net als ik hult Glenn zich nog steeds in een stilzwijgen. Had ik niet moeten oprakelen dat we al te lang geen aandacht voor elkaar hebben gehad? Ik benadrukte nog dat het geen verwijt was, omdat het net zo goed aan mij ligt, maar aan zijn felle woorden te merken is hij het daar blijkbaar niet mee eens. Hij krabt nu aan zijn nek en ik zie hoe zijn linkerbeen onrustig op en neer wipt.

‘Wat is er nou, schat?’ Mijn vraag klinkt niet begripvol. Eerder geïrriteerd. Niet de beste manier om de sfeer goed te houden.

‘Ik...’ Hij aarzelt. ‘Fuck, kan dit gesprek niet wachten tot we thuis zijn?’

‘Glenn,’ mijn stem trilt. ‘Moet ik me ergens zorgen over maken?’

‘Nee, ik... Wij...’

‘Glenn,’ roep ik dit keer harder uit. Ik klem mijn vingers zo hard om

het stuur dat mijn knokkels wit worden. ‘Zeg nu gewoon wat er aan de hand is.’

Hij aait me over mijn bovenbeen en kijkt me aan met een blik die zich nog het beste laat beschrijven als angstig. Een blik die niet aansluit bij de woorden die hij uitspreekt: ‘Rustig nou maar. Laten we eerst zorgen dat we veilig thuiskomen.’

Ik weet niet hoe deze zin in zijn hoofd geruststellend kon klinken, maar op mij heeft hij die uitwerking absoluut niet.

Laten we eerst veilig thuiskomen.

En dan?

De rest van de route zitten we zwijgend naast elkaar. Ik trek hard op na elk stoplicht en rem even lomp weer af bij elk licht dat voor ons op rood springt. De spanning in de auto is om te snijden en mijn hart gaat als een razende tekeer in mijn borstkas. Ik blijf maar piekeren.

We zijn al vijftien jaar samen. Glenn was mijn eerste vriendje, maar de laatste tijd lijken we elkaar niet meer zo goed aan te voelen. We leven onze levens naast elkaar, in plaats van met elkaar. Waar Glenn voetbal en stapavondjes met vrienden en collega’s vooral belangrijk lijkt te vinden, is mijn sociale leven eerder in een luwte gekomen. Milou is moeder geworden en heeft het druk met het gezinsleven en Jasmijn is nog altijd op zoek naar een man die langer blijft hangen dan een paar dates. Ondertussen heb ik de leeftijd bereikt dat ik een avondje thuis op de bank met een goede film en fijn gezelschap net zo prima vind. Alleen jammer dat dat fijne gezelschap zo vaak ontbreekt. Want Glenn is bar weinig thuis en ik zie het niet zo zitten om als enige vrouw met zijn vrienden en hem mee op stap te gaan.

Ik slaak een zucht van opluchting zodra we onze straat in rijden. Natuurlijk is er nog maar één, uiteraard krap, parkeervakje vrij. Nu moet ik ook nog gaan fileparkeren. Ik betwijfel of de Golf het daar ongeschonden vanaf gaat brengen. Bijna ongemerkt verlaat een vloek mijn mond. Eigenlijk heb ik mezelf dat al lang geleden afgeleerd. Het is nu

eenmaal niet handig als je er te pas en te onpas schuttingwoorden uitgooit wanneer je een groot deel van de week voor de klas staat. Dat ik het nu doe zonder na te denken, geeft wel aan in wat voor staat ik me bevind. Ik zucht diep en probeer het nog eens. Net voordat het achterwiel de stoerprand raakt, draai ik het stuur de andere kant op en dan staat de Golf perfect recht in de lege ruimte. Ik kan een glimlach niet onderdrukken.

‘Goed zo, mop,’ zegt Glenn vlak.

Ik trek de handrem aan. ‘Kom, we gaan naar binnen.’

Blij dat ik mijn pumps uit kan trekken, leg ik mijn benen languit op de bank. Ik loop bijna nooit op hakken, maar voor een Michelin-restaurant moest ik mijn vertrouwde sneakers toch een keer inruilen. Ik trek een deken uit de mand die tussen onze twee banken in staat en leg deze over me heen. Glenn komt op me afgelopen met een glas wijn en een flesje bier.

‘Schuif eens een stukje op, ik wil bij jou zitten.’

Gehoorzaam maak ik ruimte en uitnodigend houd ik de deken omhoog, zodat hij erbij kan kruipen. Glenn heeft zijn colbertje losgeknoopt en trekt zijn blouse uit zijn broek voordat hij op de bank neerploft. Zijn arm legt hij over de rugleuning, achter mijn schouders. Met zijn andere hand, gaat hij opnieuw door zijn haren. Het begint me op mijn zenuwen te werken.

‘Ga je me nog langer in spanning houden?’ vraag ik ongeduldig.

‘God, Daantje. Doe toch eens rustig.’

‘Dan moet jij niet zo geheimzinnig doen.’

‘Ik weet zo *out of the blue* niet waar ik moet beginnen.’

‘Heb je een ander?’ Ik flap de woorden eruit voordat ik goed en wel in de gaten heb wat ik vraag.

Waarom ik het vraag is mij ook een raadsel, want hij heeft me nooit enige aanleiding gegeven om dat te denken. Nou ja, behalve dan dat hij

regelmatig overwerkt en hele avonden weg is met zijn voetbalteam. De meest cliché smoezen die vreemdgangers gebruiken natuurlijk, maar ik vertrouw Glenn. Althans, dat dacht ik.

Ontzet kijkt hij me aan. ‘Denk je dat?’

‘Nee... Ik...’ Nu is het mijn beurt om te stamelen. ‘Ik weet niet wat ik moet denken. Je deed ineens zo raar in de auto.’

‘Nee, Daan, ik ga niet vreemd.’

Iedereen kort mijn naam altijd af naar Daan, maar Glenn noemt me altijd Daantje. Toen we net verkering kregen, had hij een klasgenoot die Daan heette. Zo’n pukkelige puber die niet bepaald populair was. Glenn heeft me meermaals toevertrouwd dat hij daar niet aan wilde denken wanneer hij met mij was. Blijkbaar heb ik hem zo erg beledigd dat Daan dit keer gewoon kan.

‘Sorry, dat had ik niet mogen vragen.’

‘Je mag alles vragen, maar je moet weten dat ik nooit vreemd zou gaan. Hoe kun je dat van me denken? Na al dat gezeik met mijn pa.’

Glenns ouders hebben een heftige vechtscheiding doorgemaakt toen hij nog jong was. Zijn vaders overspel was daar de oorzaak van en het heeft flinke sporen bij hem nagelaten. De hoop dat hij me ooit een romantisch aanzoek gaat doen, heb ik al lang opgegeven. Ik heb nog nooit iemand met meer afschuw over het huwelijk horen spreken dan Glenn.

‘Sorry schat, natuurlijk weet ik dat. Ik dacht niet na. Vergeet wat ik zei, oké?’

Glenns schouders zakken wat naar beneden.

‘Heb ik je ooit reden gegeven om dat te denken?’

‘Nee, ik vertrouw je.’ Ik leg m’n hand op zijn been en geef een bemoeidigend kneepje.

‘Maar je vraagt het niet voor niks.’

‘Je bent zo vaak weg... Je moet steeds vaker overwerken, vertrekt alsmmaar vroeger om te gaan voetballen en komt pas heel laat terug. Ik... Ik vertrouw je heus, maar het zijn wel de klassieke smoezen.’

‘Ik heb het écht heel druk op mijn werk.’ Hij slikt en wrijft met zijn vingertoppen over de korte haartjes op zijn achterhoofd. ‘Maar je hebt inderdaad gelijk dat ik te weinig tijd voor je heb gemaakt.’

‘Ik krijg steeds vaker het gevoel dat we uit elkaar groeien. Jij leeft nog altijd hetzelfde leven als toen we zestien waren, maar die behoefte heb ik niet meer zo. Ik vind het net zo fijn om thuis te zijn. Met jou. En ik wil graag—’

Glenn laat me niet uitpraten. ‘Jij wilt graag kinderen.’

De manier waarop hij de woorden uitspreekt, kan ik niet helemaal duiden. Het klinkt vrij hard, maar tegelijkertijd onzeker. Met een moeilijke frons staart hij naar zijn sokken.

Dat waren niet de woorden die ik wilde gaan zeggen, maar Glenn slaat wel de spijker op zijn kop. Het is Glenn dus toch duidelijk dat mijn kinderwens groot is, maar we hebben er al maanden niet meer over gepraat. De laatste keer dat het ter sprake kwam eindigde ons gesprek in een ruzie en sindsdien durf ik er niet meer zo goed over te beginnen. Eigenlijk had ik altijd gehoopt dat ik rond mijn dertigste moeder zou zijn, maar Glenn gooide dit altijd op de lange baan. Een huisje en een boompje hebben we, al is dat laatste erg klein, maar zelfs een beestje ziet hij nog steeds als te veel verantwoordelijkheid. Stiekem had ik me al voorgenomen om het onderwerp vanavond weer eens ter sprake te brengen. Ik had verwacht dat ik het voorzichtig aan moest snijden, maar nu is hij me voor.

‘Ja.’ Mijn stem is niet meer dan een fluistering. ‘Ja,’ herhaal ik nu wat harder. ‘Dat ook.’

Gespannen kijk ik naar zijn reactie.

‘Ik denk dat ik dit niet kan, Daantje. Ik kan niet voldoen aan jouw perfecte plaatje van een gelukkig gezinnetje. Ik dacht altijd dat dat gevoel nog zou komen als ik ouder zou worden, maar ik ben bijna tweëndertig en...’ Hij pauzeert even. ‘Het is er nog steeds niet,’ zegt hij dan met een zucht. ‘Alleen al de gedachte benauwt me. Dát is de reden

dat ik wegvlucht. Niet omdat ik niet bij jou wil zijn, maar vooral om dit gesprek niet met je te hoeven voeren. Om jouw toekomstdroom niet kapot te hoeven maken.’ Hij slikt opnieuw. Zijn adamsappel beweegt opzichtig. ‘Ik ben een slappeling. Een eikel. Ik weet het en het spijt me.’

Het lijkt alsof een riem strakker en strakker om mijn borst getrokken wordt, alsof mijn longen en mijn hart helemaal verpletterd worden. Ik kan bijna niet meer ademen. Glenns ogen staan somber en een schittering van de lamp verraadt dat ze zelfs een beetje vochtig zijn. Ik zie dat hij zijn woorden meent: het doet hem pijn om dit aan mij te vertellen. Misschien zou ik hem moeten bewonderen vanwege de moed die ervoor nodig is om dit hardop uit te spreken, maar daarvoor is het voor mij ook te pijnlijk.

De helft van mijn leven heb ik met Glenn gedeeld. Kinderen bleven altijd toekomstmuziek, maar ik was er stellig van overtuigd dat die toekomst steeds dichterbij kwam. Dat we op een punt zouden komen waarop we samen heel bewust voor een gezinnetje zouden kiezen. En nu zegt hij dat deze muziek voor ons nooit zal gaan klinken.

Ik slik een brok in mijn keel weg. Glenn heeft nog steeds een gepijnigde blik in zijn ogen. Met zijn duim veegt hij een ontsnapte traan van mijn wang.

‘Het spijt me echt, Daantje. Ik hou van je en ik weet zeker dat we elkaar weer terug kunnen vinden nu ik eindelijk eerlijk tegen je ben geweest. Ik wil tijd voor je vrijmaken en ik wil me als een volwassen vent gedragen. Maar dát kan ik je niet geven.’

Voordat hij verder kan praten, vraag ik: ‘Hoe lang wist je dit eigenlijk al?’ De woorden komen krakend uit mijn mond.

‘Ik twijfel al een paar jaar.’ Hij slaat zijn ogen neer alsof hij zich schaamt om dit te moeten zeggen. ‘Maar de laatste paar maanden werd het gevoel steeds sterker.’

‘Een paar jaar!’ roep ik uit. ‘Je wist dit al een paar jaar en er was nooit

één moment waarop je me alvast kon voorbereiden op dit gesprek? Je had me toch op zijn minst kunnen vertellen over je twijfels?’

‘Nou ja, mijn twijfels heb ik wel eens geuit toch?’

‘Je schoof het altijd op de lange baan. Nóóit heb je me erop voorbereid dat er ook een optie was dat je helemaal geen kinderen zou willen.’

‘Het spijt me Daantje.’ Zijn woorden klinken nog altijd oprecht, maar ineens word ik er helemaal kriebelig van.

‘Wat heb ik daaraan?’ roep ik gepikeerd uit. Tranen rollen over mijn wangen. Ik zie voor me hoe mijn hele toekomst aan diggelen geslagen wordt. Ik denk aan Liv. Dat prachtige kleine meisje met die donkerbruine oogjes. Ik herinner me weer levendig hoe ik Milou en Kevin tijdens de kraamvisite naar hun kleine bundeltje geluk zag kijken. Ik weet weer precies hoe ik me voelde bij die aanblik. Het veroorzaakte vlinders in mijn buik, van liefde en verlangen, maar tegelijkertijd voelde ik een leegte. Een groot gemis en een onrustig gevoel: wanneer zou ik dat geluk mogen ervaren?

Heb ik alle tekenen dan zo vreselijk gemist? Ben ik te veel met mijn eigen toekomstplaatje bezig geweest en heb ik daardoor de gevoelens van Glenn zó over het hoofd gezien?

Glenn slaat zijn arm stevig om me heen en ik laat mijn wang rusten tegen het kuiltje bij zijn schouder. Het voelt nog steeds vertrouwd, maar tegelijkertijd voel ik dat er een muur tussen ons is opgetrokken, zoals ik die nooit eerder heb ervaren. Hij heeft me buitengesloten op zo’n groot onderwerp als dit. Hij had al jaren twijfels.

Jaren!

En nooit heeft hij er met mij over gepraat. Terwijl steeds meer vrouwen om me heen moeder werden, liet hij mij vasthouden aan een toekomstbeeld dat voor hem al lang niet meer bestond.

Verdriet maakt plaats voor boosheid.

Het is zo oneerlijk. Waarom gaf hij me nooit een kans om deze keuze zelf te maken? Als ik dit eerder had geweten, was het gemakkelij-

ker geweest. Dan hadden we onze wegen kunnen scheiden, dan had ik nieuw geluk kunnen zoeken en was de kans op het moederschap nog niet verkeken. Maar als ik nu nog opnieuw moet beginnen... Ik druk de gedachte weg, omdat het me te veel pijn doet. Het wrede besef laat zich echter niet zomaar wegdrukken. Als een boemerang komt het terug en dringt het zich direct naar de voorgrond. Er is geen ontkomen aan: misschien ben ik nu te laat.

Te laat!

In een poging die frustratie te uiten, richt ik me tot Glenn. Ik draai me om, half onder zijn arm vandaan en sla met vlakke hand tegen zijn borst. Hij schrikt zichtbaar van de plotselinge omslag in mijn emoties.

‘Je had het me moeten vertellen. Je had niet het recht om me zolang buiten te sluiten op zo’n belangrijk onderwerp.’ Mijn stem trilt van woede, ingehouden verdriet en verslagenheid. Deze mengeling aan emoties is zo overweldigend dat ik me geen raad meer weet met mezelf.

Als hij had gezegd dat hij vreemdging, was ik waarschijnlijk minder boos geweest. Dit voelt als een veel groter bedrog. Hij heeft me zolang buitengesloten uit zijn hoofd. Liet me vasthouden aan een plan dat hij nooit wil verwezenlijken. Nu niet, binnenkort niet en zelfs in de verre toekomst niet. En er was niet één moment waarop hij me heeft voorbereid op deze uitkomst. Op het feit dat er een dag zou komen dat hij het hele plaatje voor mijn ogen in de papierversnipperaar zou gooien.

‘Het spijt me lieverd,’ zegt Glenn nogmaals en hij legt zijn hand tegen mijn wang.

Resoluut duw ik zijn arm van me weg.

‘Wat moet ik met spijt?’ roep ik boos. ‘Daar krijg ik de verloren jaren van mijn leven niet mee terug. Jouw spijt brengt me niet terug naar een leeftijd waarop ik nog jong genoeg was om een partner te zoeken die wél een gezin met me wil. Ik ben verdomme dertig Glenn.’ Ik ben op dreef; alle frustratie baant zich een weg naar buiten. Dat ik voor de tweede keer op een avond aan het vloeken ben, past helemaal niet bij me. Ik ben

echt buiten mezelf van verdriet. ‘Dertig,’ herhaal ik nog maar eens om tot hem door te laten dringen hoe erg hij me voor het blok zet met zijn mededeling. ‘Ik zou nu onderhand die klote pil wel eens door de plee willen spoelen, ik ben er klaar voor om een gezinnetje te stichten. In plaats daarvan moet ik opnieuw op zoek naar een man. Iemand die me wel kan geven wat ik het allerliefste wil.’

Aan zijn vochtig wordende ogen, zie ik dat mijn woorden Glenn hard raken.

‘Dit... Dit... Meen je nou wat je zegt?’ Met een klein stemmetje spreekt hij de vraag uit. Hij laat zijn hoofd in zijn handen zakken en wrijft met een wild gebaar zijn hele kapsel uit model. Wat er nog van over was tenminste.

Die aanblik doet me pijn. Mijn boosheid zakt en het verdriet neemt die plek meteen weer in. Ik sla mijn arm om zijn schouders en voel hoe hij snikt.

‘Ik wil jou niet kwijt, lieverd. We zijn al zo lang samen.’ Met een betraand gezicht kijkt hij me aan. Er zijn maar weinig momenten in ons leven geweest waarop ik Glenn zag huilen. Meestal is hij de sterke man die mij opvangt. Het geeft in elk geval aan dat hij nog van me houdt. ‘Wil je echt van me af, als ik geen kinderen wil?’

Ondanks de woorden die ik net in mijn boosheid geuit heb, kan ik niet met zekerheid antwoord geven op deze vraag. Zou ik mijn kinders opzij kunnen zetten om mijn relatie te redden? Wil ik werkelijk alles opgeven wat wij samen opgebouwd hebben om mijn toekomstplaatje niet in de war te schoppen? Of zou ik het nog kunnen bijstellen? En wat als ik nooit meer een man vind die kinderen met me wil? Of wat als ik zelf helemaal geen kinderen kán krijgen? Zoveel vragen waarop ik geen antwoord heb.

De stilte duurt te lang. Glenn kijkt me afwachtend aan. Hij verdient een reactie. Met smekende ogen houdt hij mijn blik vast. Er glipt weer een traan uit zijn ooghoek.